

**ששה מי יודע?
שבעה מי יודע?
ששה שהם שבעה -
אני יודע!**

אין זו הגדה - זוהי כמעט אגדה

ששה ספרים ממבחר "עשרות רומנים מפורסמים
לבחירתך", ממיטב הספרות העולמית, בהוצאה מהודרת,
בכריכה קשה ועל נייר משופה, מוגשים על-ידי

מועדון הספר הטוב

במחיר ללא תקדים 2.50 ל"י כל ספר

לרוכש ששה ספרים, ספר לחודש, יינתן

ספר שביעי כפרס חנינם

להשיג בתחנות "מועדון הספר הטוב" ובחנויות הספרים.

או הסובלות את הרכילות וההשמעות בין
אנשים שלא מכירים אותן, ושלא משתדלים
לעזור להן?
ארכבה, נשמע מפי לטבות כתובות מדי
ייקוט, כדי למצוא את החברה שהתיינה סמוך
בלות בה, ולא תמשכנה לסבול את ההשמעות
ואת הסבל כפי שסבלו עד כה.

זהו!
נסעתי על סמנעי יום אחד, ובצר הכביש
מצאתי החבילה הקטנה שאני מצרפת. היו
בה ארבע תמונות, של אותו אדם, שתיים
מכל סוג.
זהו!!! זהו!!! זהו!!! זהו!!! זהו!!!
זה הוא! בכל רמח אבריו, בכל אחת
משערותיו (לפוסט)
מיקום רובינס הוא
כל יום מפניו הנפי
לאים רבי הכעת קיר
דוש השם ושמיטת
המסורת.
היו שם גם כרטיסי
סי הנרלה של הבני
סוח הרפואי לבני
ישיבות, מיטורו של
מפעל התורה. כל
כרטיס לורה. הנר
לות ש"ם בבלי,
אינציקלופדיה תל
מודית ועוד. אני
מצרפת זאת. מסכנו.
וראי אבר לו והוא
יצטרך לשלם... אם
לא יהא לו כסף,
אני אתן לו. במח שאתן לו. הכל אתו לו.
(רק בלי כוונות!).

האלמוני

מה לאמר לך עור רותי ב"ה? הכל כבר
אמרתי. שאיני יושנת בלינות? שאני מה
בה לראות? שהוא הפך לחלק ממני? שאני
רוצה אותו? מה ריבון העולם לאמר? זה
הרי כל כך ברור. ראי את התמונה, בה הוא
חובש כיפה. ראי והסתכלי עוד מעט. רק
אנא, השאיריהו בשבילי. לא בשביל אחרת.

אם יתבייש העלם, אני מוכנה ללכת לביתי
הכנסת בכנייבך. לשבת בעזרת הנשים (רק
שעזור...), ולחכות עד שיגש אלי וילחש
לי תפילה שמנהיגה (אני בת עשרים,
אבל לא חשבו). אהריכך לך לגורו. נשכ
ונשיר על נהרות בבלי. יש עם מה לבכות. זה
לא צחוק. אני מתכוונת ברצינות. בחיי...
אני אסיים. מאוד רוצה לפגוש. אבוא
ללא מחשבה (חס אבל לא חשוב...). אבוא
ללא עקבים. עם שמלה ארוכה (צריך ציציות
גם לאשה?) כולי טהרה וקודש ושמיטת
ערכים. את הכל אשמור עבורו ועבור ה
ריבונות שלי. שיהיה שותף בביתנו.
אני רחובותית ועובדת כמורה להתעמלות.
אין צורך להכיר שמי כבר בפעם הראשונה.
הוא עלול לקבל זאת לא ברוב האלופים
טובה...

ירדו של אבא
עלי לציין שבכתבה על האסון ב"כרמלית"
(העולם הזה 1174) היה חומר רב לקריאה
ולמחשבה עצמית. כיצד יורד לטמיון מיטב
כספו של האורח, וכיצד הופכים את התח
בורה לתעמולה פוליטית, ולמכשיר עזר בידי
פוליטיקאים מפלגתיים, שמעל לכל מטש
משים ומעלימים מאונזו ומעינו של האורח
את אשר מויק לאנשישלומונו!

עד כאן הכל שפיר. אבל אני שואל: היכן
היה השבועון הנכבד, הנקרא ביותר במדי
נה, בעל התפוצה ההמונית, ובעל השער עם
הסימטה המפוצצת, בלי מורא - בלי משוא
פנים, במשך כל שלושת השבועות מאז אותו
יום בו התחוללה הטרגדיה, שרק בנס לא
עלתה בחיי אדם? האם גם אתם נאלצתם
מחשש ירו הכבדה של אבא? או אולי הוק
צב לכם סכום מסוים, מקרו מסוימת, לשתוק
מספר ימים עד שיקחה העניין?

נפתלי כהן, תל-אביב

"אכסודוס"
שבת אחר-הצהריים. ליד מלון "ציון" התי
קהלות. קהל, לרוב ילדים וצעירים, וכמובן
צעירות, מחכה לכוכבים. אוטו פרמינג'ר יר
רד מאוטו אדום נוצץ ואומר "שבת שלום".
אין לו זמן לתת התימות.

בחיות הרדומות של המלון, כמעבר בין
המלון והבית הסמוך, כמה ילדים מחלימים
משפטים, בשפה המובנת רק להם, עם נער
הניצב ליד אחד החלונות של המלון. גם
הנער מלמעלה, גם אלה למטה, יודעים שזו
התחכמות נרידא.

לפנת נשמע קול מלמטה: "Je t'aime,"
"you", לא, זה לא צחוק, לא בריחה. אין
בפול הזה שמץ של בדיחות-רדעת. ועת
יאוש כואת נשמעת רק על קברותיהם של
הקדושים. קול זה שומעים רק מפייהם של
המשתתפים על קברות הקדושים. זאת ועקה
הקורעת את הלב. ועקה של נשמה הנגיז
ובושת וכל יתר סממני מחשבה הם מארח
ריה. זו ועקה הצמאון והכאב, הכמיהה לכל
מה שאין לה. הנער עם הילת-הזיבור הוא
בשבילה הקדוש.

לנער מלמעלה נמאס כל המשחק. הוא סר
גר את החלון. הקול נדם. אני מסתכל על
בעלת-הקול. היא נראית כבת עשרים.
יעקב לוי, חיפה

גורל הפרט
אחרי קריאת מאמרו של משה אסולין
(על אשתו, שהרכבים אסרו לה להינשא
למאתכה - העולם הזה 1173) ברצוני
לשאול:
מה טעמם של הדיבורים היפים של ניצני
מדינתנו על אופיה המערביה-הדמוקרטית
המתקדם של ישראל, בזמן שהוקיה נורמים
לטרנדיות אנושיות כאלה? מה טעמה של
מנילת זכויות-האדם של האו"ם, אם אין
באפשרותה למנוע מסרינה חקיקת חוקים
כאלה?
הציבור שלנו רגיש נורא לכל פגיעה
ב"כבוד הלאומי", אבל הוא אדיש באופן
מהיר לגורלו של הפרט. מתי התעורר
תנועה להצלת האורח מהשתוללותה של
מסורת לאומית-דתית?

ד"ר אלכסנדר זק, תל-אביב

ז'אן ד'ארק במראר
קראתי את המכתבים בנוגע להריה הדרוי
זה בכפר מראר, הכפר הקרוב ביותר
לנביא יתרו (העולם הזה 1172).
לפי שאני יודע ומבין שאלוהים ברא את
בניהאדם עם עיניים קרומה, על מנת להסי
תכל קדימה,
ולפי שאני מאמין שאלוהים שלח מצור
את הנערה הזאת לכפר הזה, שלחה כדי
להקדים ולהסיר את הצעירים והצעירות
לכן ההתקדמות של המאס העשרים
לפי שאני קראתי בהיסטוריה על הנערה
הצרפתייה שהינה נשלחה להציל את העם הצר
פתי מהרינו - כן גם הנערה הנ"ל.
אני, וכל הצעירים של רלית אליכרמל
מצדיקים את רעתה בנוגע לענין הזה ועומ
זרים לימינה גוף אחר. כמו כן מבקש את
עזרת משרד החינוך והתרבות, למלא את
דרישתה, שתהיה מורה בכפר, על מנת לקחת
את הענין לידיים.

מאחלים לך, הריה, הצלחה והתקדמות
נסים נסראדין, זלית אליכרמל

רגליים דבר
הופתענו לראות במדור, הפש את האשה
(העולם הזה 1173), תצלום של חרנו, בצד
כתבה על האדריכל נד שמרן.
מבלי להמעיט הלילה בערכו של האדריכל
הנכבד, רצינו לציין כי הדיים הם מ
שטר, אולם צעני הריחום והחרד רם
אישיים בהחלט.
חיים ומלכה רוטו, בית הכרם, ירושלים

לסטע הקוראים רוטו, בניגוד לארוך-הספ
רים שלהם, יש רגליים.

מי ומי אצל איזו
ב"העולם הזה" (1173) פורסם מכתבו של
קורא בשם דו ק.
ש הוא כביכול אודר
תי. פרטי מכתב זה
מסולפים בהחלט.
התמונה המופיעה
ליד המאמר, ותחתיה
השם רייך, אינה
תמונתי שלי, אלא
של נערה אחרת, אשר
זהותה ידועה לי כי
מקרה.

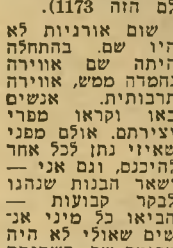
מטולם לא ביקרתי
במרתכו של איזו.
היני דורשת כי
מפניע, כי כותב ה
מכתב הנ"ל יפרסם
בעלתו תיקון טעות,
ובקשת סליחה בקשר
למכתבו, אם לא יע
שה זאת, אאלץ לפ
נות להתערבותו של
נדו.

"נערה אחרת"

שושנה רייך, הר הכרמל, חיפה

כאתח הכבורות שנהנו לבקר לעתים
תכופות במרתכו של איזו, אני רוצה
למחות בתוקף על הנאמר בכתבה הראשונה
של "העולם הזה" (1169) על נושא זה.
ולתמוך בדברי איזו
בכתבה השניה (העו
לם הזה 1173).

לוי

שום אורנית לא
היו שם. בהתחלה
היתה שם אווירה
נחמדה ממש, אווירה
תרבותית. אנשים
כאז וקראו מפני
יצירתם. אולם מפני
שאיו נתן לכל אחד
להיכנס, וגם אני -
ושאר הבנות שנהנו
לבקר קבועות -
הביאו כל מיני אני
שים שאולי לא היה
מקומם שם. השתתה
האווירה.

אנשים שמעו עוד
קודם לכן שמועות כוזבות, כאילו המרתה הוא
מקום שאפשר להתפרק בו מבחינה מינית,
באו והתחילו לנסות להתנהג לפי השמועות.
אנשים אלה נרמו לאווירה עכורה ובלתי
נסבלת, עד כי האנשים הקודמים, ירדו של
איזו, עזבו את המקום.
אייאפשר להאשים את איזו במעשי אנשים
שייש לא הומיו אותם, ושעשו במקום
מטוב בעיניהם.

צפי לויך, שיכון רמת-אביב
כתבת העולם הזה, שלא האשימה איש,
תארה את התקופה שבה נוצרה, לדברי
הקוראה לויך, "אווירה עכורה ובלתי-נסבלת".
הבעיה הלסבית
סוף כל סוף העלתה משהיא את בעית
הלסביות על הפרק.
יש לה מול, לאותה הלסבית (העולם הזה
1174) שמצאה את בת-זוגתה, ושיחיהו
ואהבתו נמשכו למעלה משנתיים - אך
מה עושות אלו שסובלות את הסוד בתוכו,

דגל

שטוחה

עגולה

שתיהן באריזה כפולה

20 סיגריות - 34 אב'